

Skrivnost bele jame

»Lepo spi«, mi je rekla mama. Pokrila me je z odejo in zapustila sobo. »Jutri imam ekskurzijo,« sem pomislil, »upam, da bo ta boljša od prejšnje, ki sem jo preživel ob morju«. Vsak dan je deževalo in bil sem zaprt v sobi s svojimi prijatelji vred. Tokrat gremo na Kras in napovedano je lepo vreme. S temi mislimi sem zaspal.

Tiste noči sem imel zares lepe sanje, žal pa so se končale z »drin drin«. Izklopil sem budilko in se odvlekel po stopnicah navzdol. Vse potrebne reči za pot sem si pripravil že prejšnji dan. Na leseni mizi me je čakal skrbno pripravljen zajtrk, ki mi ga je pripravila mama. Sem edinec in mama mi posveča veliko svojega prostega časa. Po hitrem zajtrku sem oddrvel v šolo. Ko sem prihitel pred šolo, sta me tam že nestrpno čakala Miha in Luka. Luka me je podrezal, »še malo, pa bi se odpeljali brez tebe, Rok«. Hitro sem spravil nahrbtnik v prtljažnik in se stlačil v avtobus. Bilo nas je res veliko. »Ali se ti zdi super, da bomo taborili cel teden«, me je vprašal Miha. »Upam, da ne bo tako kot lani«, sem zamrmral in pogledal skozi okno. Mama mi je pomahala v slovo, nato pa je avtobus odpeljal. Vožnja je trajala neskončno dolgo. Končno smo prispeli. Tabor so že postavili. Šotor sem si seveda delil z Mihom in Lukom.

Po ureditvi šotorov je sledil zabavni večer. Vsak šotor je dobil svoje ime. Izbrali smo ga začasni lastniki šotora in postali smo KOBRE, kar mi sicer ni bilo preveč všeč. Razredničarka nas je ob koncu večera posvarila, naj se ne oddaljujemo od tabora. Nato smo odšli spat. Miha in Luka sta kaj kmalu odplavala v deželo sanj, jaz pa še dolgo nisem mogel zaspati. Premišljeval sem o stvareh, ki jih bom počel naslednji dan. Rad uganjam norčije, zato sem naštudiral nekaj trikov, s katerimi bom spravil svoje prijatelje v smeh. Končno sem tudi sam zaspal.

Ko sem po dolgi noči končno odprl oči, me je Luka tresel in vprašal ali sem dobil spalno bolezen. Hitro sem skočil v obleko in odhitel proti velikemu šotoru na zajtrk. Skoraj vsi so bili že tam. Prisedel sem k svojim prijateljem. Po zajtrku je bil na vrsti lov za zakladom. V vsaki skupini smo bili štirje. Poleg nas treh iz šotora je bila v skupini še naša sošolka Sara. Dobili smo še zemljevid in odšli na pot. Morali smo priti od točke do točke in potrditi obisk vsake od teh. Sara je hotela na vsak način imeti zemljevid, čeprav se je izgubila že na šolskih hodnikih. S pomočjo svoje trme ga je tudi dobila. Ker dolgo časa nismo prišli do naslednje točke, sem predlagal, da se obrnemo. A Sara je bila še vedno prepričana, da gremo prav. Kmalu sta ugotovila tudi »kolega«, da nekaj ni v redu. In naposled je tudi Sara privolila v vrnitev.

Hodili smo zelo dolgo časa in pogledal sem na svojo ročno uro ter ugotovil, da se vračamo že skoraj eno uro. Odločili smo se, da gremo še malo naprej in nato pokličemo v tabor. Kmalu smo pred seboj zagledali veličasten vhod v jamo. Nekaj časa smo zamišljeno gledali proti jami, nato pa me je premagala radovednost. Vprašal sem prijatelja, če si upata z menoj v jamo. Miha je ves navdušen prikimal, Luka pa je sklonil glavo in rekel, da ne bi šel. »Ostani tukaj s Saro, da ne bo...«. »Jaz grem noter«, me je prekinila. »No prav«, sem rekel. »Ti Luka,

pa nas počakaj tukaj«. In smo odšli. Jama ni imela pri vhodu nobenih kapnikov, a so se ti pojavili kmalu za tem. Resda niso bili tako veliki, kot v Postojnski jami, pa vendarle lepi. V soju baterijske svetilke so se bleščali kot sneg. Začuda je bila pot že uhojena. Kmalu smo prišli do velike podzemne dvorane. Krasil jo je ogromen kapniški steber, ki je povezoval tla s stropom. »Odkrili smo jamo«, sem si mislil. Tudi prijatelja sta bila navdušena.

Med tem je Luka čakal pred vhodom v jamo. Udobno se je namestil v grmičevju. Ko mu je postalo dolgčas, je zaslišal človeški glas. Toda ni prihajal iz votline, temveč iz temnega gozda za njim. Zbal se je in se še bolj zarinil grmovje. Iz gozda sta prikoralaka dva možaka in ženska. Vsi so bili oboroženi. Kot je bilo videti, so bili namenjeni proti jami. Luka si ni upal niti zakašljati. Neznanci so izginili v jami. Luka je še nekaj časa počakal v varnem skrivališču, potem pa se je splazil za njimi v jamo.

Mi smo si še vedno ogledovali dvorano. »Nekaj sem našla«, je zavpila Sara. Stekel sem k njej. V soju baterijske svetilke sem zagledal tunel. »Miha pridi, Sara je našla stranski rov«, sem mu zavpil. Miha je kot Ferrari prihitel k nama. Ni mogel skriti navdušenja, ki se mu je risalo na obrazu. Seveda se nismo obotavljali in se odplazili po nizkem rovu. Pripeljal nas je v manjšo dvorano, toda tam niso bili le kapniki, temveč tudi skrinje. Ravno smo hoteli odpreti eno od skrinj, ko smo zaslišali glas. Najprej smo mislili, da prihaja za nami Luka, nato pa ugotovili, da gre za glas odraslega moškega. Predlagal sem, da se skrijemo. Tudi Miha in Sara sta bila za stvar. Skrivališče smo našli za kapniki ob robu dvorane. Kmalu so v votlino vstopili neznanci. »Ta teden smo kar dosti nakradli«, je rekel hripav moški glas. Njegovemu lastniku bi pripisal od štirideset do petdeset let. »Ja in tega skrivališča ne more nihče najti«, se je slišal moški glas nekoliko mlajšega gospodarja. Ženska ni niti spregovorila. Ko smo slišali na kakšnem »področju« delajo, je napetost v nas narasla. »Ačih«, se je izvil iz Sarinih ust. »Kaj je bilo to«, se je slišal ženski glas. »Mogoče pa nismo sami«, je zaskrbljeno rekel mlajši moški. »Slabo za tiste, ki se skrivajo«, je rekel starejši. Slišalo se je, da so začeli preiskovati votlino.

Moje srce je skočilo v hlače, Miha pa mi je prišepnil, »zdaj je po nas«. Ni nam preostalo drugega kot da počakamo tam, kjer smo. Niso nas še odkrili, ko se je od nekje zaslišalo »Pridite bučmani«. Glas je bil Lukov. Roparji so čudno pogledali, saj je prišel glas z druge strani kot prej. Izrabil sem njihovo začudenost in pomignil Mihi in Sari. Takoj sta vedela, kaj mislim. Zapodili smo se iz skrivališča mimo zmedenih roparjev proti tunelu. »Takoj za njimi«, je zavpil starejši moški. Za sabo smo zaslišali korake. K sreči je bil rov za kriminalice prenizek, da bi lahko tekli. V veliki dvorani se nam je pridružil še Luka. Vsi skupaj smo nato brez besed tekli naprej. »Auu«, je stisnil Miha iz grla. Na mokrih in spolzkih tleh mu je zdrsnilo. Pomagal sem mu vstati, a ga je koleno zelo bolelo. Vseeno je stisnil zobe in tekel naprej. Prišli smo do izhoda iz jame. Nismo počivali, temveč odhiteli naprej v borov gozd. Miho je koleno vse močneje bolelo in je vidno pešal. »Sara, ti pokliči v tabor, midva z Rokom pa bova pomagala Mihi«, je rekel Luka. Sara je poklicala, a se ni nihče oglasil. Miha pa je z najino pomočjo hodil hitreje, toda vseeno nismo prišli daleč. Očitno je bila poškodba kolena težja. V daljavi so se slišali jezni glasovi še bolj jeznih lastnikov. »Poiščimo jih«, je rekla ženska. »Ampak gozd je velik«, se je oglasil mlajši moški. »Ne javkaj«, ga je nadrl starejši. »Ja, otroci so, ne morejo biti daleč«, ga je podprla ženska. »Videti je, da so nas začeli

iskati«, je rekel Miha. »Skrijmo se v tole gosto grmovje, če bomo še naprej lomastili tako kot doslej, nas bo to izdalo«, sem zašepetal. Potuhnili smo se v grmovje. »Žuželke me grizejo«, je potožila Sara. »Tiho bodi«, ji je zabrusil Luka. Koraki so se jim hitro približevali. Čas se je vlekel in občutek smo imeli, da se ura sploh ne premika. Ženska nam je bila najbližje, skoraj tako blizu, da bi se je lahko dotaknili. Sara je hotela spet kihnuti, a ji je Miha pravočasno pokrtil nos in usta. Po tem, vsaj za nas neznosno dolgem lovu, smo končno zaslišali težko pričakovani stavek roparjev. »Zgleda, da so nam res ušli«, je jezno rekel starejši moški. Nekaj časa smo še počakali, za vsak primer, če je to slučajno past, nato pa smo se splazili iz grmovja. Sara je še enkrat poklicala, a je ostal klic brez odziva. Spet smo začeli bloditi po gozdu. Očitno, da smo prej hodili v krogih, saj smo kmalu zaslišali naše prijatelje. Našli smo eno od skupin, ki je ravno potrjevala najdbo ene od točk. Povprašali so nas, kje smo bili toliko časa in povedali, da vodjo tabora že pošteno skrbi za nas. Nismo jim nič razlagali, ampak hitro odhiteli v tabor in vse povedali vodji, ki pa nam očitno ni verjel. Razočarani smo odšli vsak v svoj šotor.

Zvečer je prišla Sara k nam. »Ali bomo na današnjo pustolovščino kar pozabili«, je vprašala. »Seveda ne, jutri gremo spet pred tisto jamo. Roparjem bomo nastavili past«, sem predlagal. »Zveni precej neumno«, je pripomnila Sara. »Jaz obvladam vozle«, se je ponudil Luka. Dolgo v večer smo kovali načrt. Ugotovili smo, da Miha ne bo šel zraven. Miha, ki se je ravno vrnil od zdravnika, je samo skomignil z rameni. Pripravili smo si vso potrebno opremo za naš podvig. Nato smo zaspali s svojimi načrti v glavah vred.

Naslednji dan smo vstali pred drugimi in se napotili proti jami. Mislil sem že, da smo zgrešili pot, ko smo končno prispeli do veličastnega vhoda v jamo. V veliki dvorani smo med štiri velike kapnike napeli rezervno šotorsko platno. Nanj smo navezali vrv in jo speljali za kapnike, za katerimi smo se skrili. Ni nam bilo treba dolgo čakati. »Če nam tisti mulci hočejo prekrižati načrte, bodo pošteno plačali«, je rekel starejši moški. »Ja, zavila jim bom vrat«, je zlovešče rekla ženska. Sari so se tresle noge. »Pojdimo sedaj do zakladnice«, ju je neučakano priganjal mlajši moški. »Zdaj«, mi je zašepetal Luka in potegnil za vrv. Vozli so popustili in platno je padlo na nič hudega sluteče razbojnike. Odhiteli smo do njih in jim začeli zavezovati noge. Luka ni bil le poznavalec vozlov, temveč tudi pravi profesionallec za njihovo uporabo. Nato smo zvezali še roke. Kmalu so ležali eden poleg drugega in jezno gledali predse. Luka je še enkrat preveril vozle, nato pa smo se napotili proti taboru. Tam so še vsi spali. Ko smo jim povedali kako in kaj, so poklicali policijo. Šele ko je ta prispela, je učiteljica vsa nejevoljna prišla iz šotora. »Kaj se pa greste«, nas je nahrulila. Mi pa je sploh nismo poslušali in skupaj s policijo izginili v gozdu. Ta je roparje aretirala in vrgla za zapahe. Morali smo z njimi, da smo jim pojasnili vso zgodbo. Ko so nas izpustili, smo morali vso »štorejo« še enkrat povedati prijateljem.

V naslednjih dneh taborjenja se ni zgodilo nič razburljivega razen nekaj drobnih, v primerjavi z jamsko dogodivščino niti omembe vrednih lumparij. Te počitnice so bile v primerjavi s prejšnjimi tako rekoč nepozabne.

Aljaž Pavšek, 7.b